

Kroĉhoko estis ankoraŭ alia koboldo. Post kiam Hagrid estis denove ŝtopinta siajn poŝojn per la biskvitoj, li kaj Hari sekvis Kroĉhokon al unu el la pordoj kondukantaj el la halo.

“Kio estas la “umo, vi komprenas” en ŝloskelo sepcent dek tri?” Hari demandis.

“M’ ne povas diri ti’n al vi,” diris Hagrid mistere. “Jen alts’kret’. Porkala ‘fero. Zomburd’ konfid’s ti’n al mi. Pli gravus ol mi’ posteno, se m’ dirus jon.”

Kroĉhoko tenis la pordon malfermita por ili. Hari, kiu atendis plian marmoron, surpriziĝis. Ili estis en mallarĝa ŝtona pasejo, lumigata per flamaj torĉoj. Ĝi deklivis krute suben, kaj estis mallarĝa fervoja trako en la planko. Fajfis Kroĉhoko kaj ĉareto impetis sur la reloj kontraŭ ili. Ili eniris —Hagrid malfacile—kaj tiam ekis.

Unue ili simple impetis tra labirinto da tordaj pasejoj. Hari provis memori la vojon: maldekstren, dekstren, dekstren, maldekstren, rekten, dekstren, maldekstren, sed tion li ne kapablis. La skuiĝanta ĉareto ŝajne konis mem la vojon, ĉar Kroĉhoko ne stiris.

La okuloj de Hari doloris, ĉar la malvarma aero hastis preter ilin, sed li tenis ilin tute malfermitaj. Unufoje li kredis, ke li vidis ekflamon ĉe la fino de iu pasejo, kaj li tordis sin dorsen por vidi, se tio estas drako, sed malfrue —ili plonĝis eĉ pli profunde, preterpasante subteran lagon, kie egaj stalaktitoj kaj stalagmitoj kreskis el plafono kaj planko.

“Mi neniam komprenas,” Hari vokis al Hagrid super la bruo de la ĉareto, “Kiel diferencas ‘stalagmito’ de ‘stalaktito’?”

“‘Stalagmito’ en’aves literon ‘m’,” diris Hagrid. “Kaj ne faru d’mandojn ĝuste nun, mi pensas, ke mi naŭziĝas.”

Li vere aspektis tre verde, kaj kiam la ĉareto haltis finfine apud malgranda pordo en la muro de la pasejo, Hagrid eliris kaj bezonis kliniĝi kontraŭ la muro por ĉesigi la tremadon de siaj genuoj.

Kroĉhoko malŝlosis la pordon. Elondadis multe da verda fumo, kaj kiam la aero klariĝis, Hari anhelis. Interne kuŝis stakoj da oraj moneroj, kolonoj da arĝento, amasoj da malgrandaj bronzaĵ knetoj.

“La tut’ estas al vi,” ridetis Hagrid.

Ĉion al Hari—estis fantazio. La Durslioj ne povintus scii pri ĉi tio, ĉar ili ekprenus ĝin de li pli rapide ol palpebrumo. Kiel ofte ili plendis pri la granda kosto de vivteni Hari? Kaj la tutan tempon ekzistis malgranda trezoro, kiu apartenas al li, enterigita profunde sub Londono.

Hagrid helpis Hari ŝuti iom en sakon.

“La oraj estas ‘galionoj’,” li klarigis. “Po dek sep arĝentaj ‘ŝikloj’ por galion’, kaj po dudek naŭ ‘knetoj’ por ŝiklo, estas ja facile. Ĝuste, tiom